

Matthew Lê

Tập truyện Tâm Tình Cao Niên

Đôi giòng trước khi vào truyện

*Tập truyện " TÂM TÌNH CAO NIÊN " tác giả Matthew Lê, được trích
đăng trong tạp chí Hội Cao Niên Đông Nam Houston từ năm 2005
đến nay.*

*Vì nhận thấy những mẫu truyện ngắn rất là lý thú và phù hợp với mọi
từng lớp tuổi, nhất là đi sâu vào tâm tình của các vị " thất thập cổ lai
hy" và tác giả Matthew Lê cũng ở trong " thất thập cổ lai hy"*

*Tập truyện này đã góp nhặt từ trong tạp chí " Nguyệt San Tâm Tình
Cao Niên" của Hội Cao Niên Đông Nam Houston*

Xin giới thiệu cùng với bạn đọc xa gần

Trần Mạnh Hùng

Matthew Lê

Tập truyện Tâm Tình Cao Niên

Lá Mùa Thu

Mùa Thu, mùa lá vàng rơi, chỉ sự chia ly, nên người ta thường nói nước mắt mùa Thu!

Chia tay nơi này, để gặp gỡ chốn khác, như chương trình H.O. bảo lãnh, tạm biệt người thân ở Việt Nam sang Mỹ gặp người thân quen khác. Trong cái buồn có cái vui. Trước khi lá vàng gợn nên bao nguồn cảm hứng cho các văn nhân thi sĩ Mùa Thu, mùa của tuổi già, báo trước những ngày sắp chia xa với con cháu. Mái tóc điểm tuyết sương vì giải dầm mưa nắng. Sau mùa Thu là mùa Đông cây cối trơ cành trụi lá, khăng khiu, chơ vơ giữa trời. Mùa Xuân đến, cây cối đơm chồi nảy lộc cũng là thời điểm của tuổi già nhằm tính sổ đời, chuẩn bị về với tổ tiên, về với trời đất, về với Chúa để được an hưởng sự sống trường cửu.

Mùa Đông ra đi, nhường chỗ cho mùa Xuân đến mang rất nhiều yù nghĩa: 1. Tiết trời đông lạnh lẽo, giảm bớt tiềm năng sinh động mọi tạo vật, nói dễ hiểu hơn co dúm, lười biếng. 2. Linh giác của mọi sinh vật bị hạn chế sức đề kháng, thậm chí lười biếng cả việc ăn uống. 3. Mùa Xuân đến bầu khí trở nên ấm áp, thảo mộc đơm bông kết trái, muông thú ra khỏi nơi ẩn náu, con người tăng thêm tuổi thọ, sinh

hoạt xã hội nhộn nhịp hơn ... vv ...

Tuổi già, được coi là người có phúc, bớt sự lo phiền. Vì nợ trần gian sắp trả xong, sau bao nhiêu năm gian khổ tuổi già, được coi là tuổi xóa mờ dĩ vãng, nhìn thực tại, hướng về tương lai vĩnh cửu.

Tuổi già, được sánh ví như người học trò nhiều năm chăm chỉ học hành, thành đạt bác sĩ, kỹ sư, đem kinh

nghiệm trù nghiệm trải, sự hiểu biết giúp đỡ hướng dẫn con cháu thăng tiến. Vui với cháu khi vui, và buồn với con cháu lúc buồn!

Tạ ơn trời phật, tuổi già Việt Nam nơi đất Mỹ được hưởng nhiều ưu đãi tinh thần vật chất. Vùng đông Nam Houston đã có Hội Cao Niên quy tụ quý cụ đến sinh hoạt. Nhiều nơi ước mơ chưa có .

Khi nhâm nhi ly cà phê, chung trà.

Khi đấu trí cuộc cờ.

Khi đồng ca khúc hát quê hương.

Khi đàm luận thế sự, tình đời.

Khi mời nhau chén cơm, ly nước.

Khi rủ nhau đi nhà thờ,

hay vắng cảnh chùa.

Ôi! Đẹp làm sao tình bạn già thắm thiết! Tôi và người biết nhau lúc bóng xế, chiều tà! Tôi và người đang bước vào mùa thu lá bay! Vì chưa muốn nhìn nai vàng ngơ ngác! Tôi và người cùng gìn giữ mùa Xuân! chỉ có Chúc Xuân mới đem niềm đến vui cho mọi người, và con cháu cùng vui sống bên Xuân Tuổi Già.

Tập truyện Tâm Tình Cao Niên

Gà Nhà

Gà trống bảo gà mái ra sân xem có lúa gạo không. Gà mái đi ra và nói:

- Không có hạt nào!

Nghe gà mái trả lời, gà trống đi ra sân, nhìn khắp nơi. Quả thực không có một hạt lúa gạo nào. Gà trống ngẩng cao cổ cất tiếng gáy vang:

- Cúc... Cù ...Cúc... Cu...!

Chủ nhà thấy điềm lạ, giữa trưa mà nghe tiếng gà gáy, nên vội vã chạy ra sân xem. Gà trống vỗ cánh phành phạch, nhảy nhót lung tung, mổ mổ xuống đất, kêu ... Tục... Tục ... liên hồi. Chủ nhà hiểu ý, vào nhà lấy lúa gạo vãi đầy sân. Gà trống kêu gà mái và bày con bu quanh đồng lúa gạo, vui vẻ mổ từng hạt, từng hạt.

Cốt truyện trên có ý đề cao trách nhiệm người chồng, người cha trong gia đình phải cố gắng chu tròn mưu kế sinh nhai cho người thân yêu.

Song song với trách nhiệm người cha, người mẹ cũng góp công sức với chồng quán xuyến mái ấm gia đình trong ngoài tốt đẹp.

Ngày nay, quý bà ngoài công việc coi sóc nhà cửa ra họ còn đảm nhận vai trò quan trọng ngoài xã hội. Các bà rất xứng đáng được vinh danh là nữ lưu của mọi thời đại, người vợ đảm đang bảo vệ hạnh phúc của gia đình.

Trúc xinh, trúc mọc sân đình.

Em xinh em đứng chỗ nào cũng xinh.”

Xuân năm nay là Xuân Ất Dậu. Anh chàng gà trống vẫn siêng năng cất tiếng gáy vang vang mỗi buổi hừng Đông, đánh thức mọi người chuẩn bị đi làm, và nhắc nhở mọi người hãy tỉnh thức cầu nguyện, nhất là sau cơn lũ sóng thần tại Á Châu. Ai nấy cũng đã bừng tỉnh cơn mê, mở rộng lòng quảng đại từ bi, bác ái giúp đỡ nạn nhân thiên tai.

“Bầu ơi thương lấy bí cùng.

Tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn.”

Tháng 2, 2005
Matthew Lê

Tập truyện Tâm Tình Cao Niên

Tặng Thêm Tuổi Thọ

Ngày xưa các cụ ta thường nói “Lá lành đùm lá rách.” Ngày nay gọi là vấn đề nhân đạo, các nước chậm tiến nghèo khó.

Trong lãnh vực gia đình thì ở Việt Nam xưa và nay các người già đã số vẫn phải buồn gánh bán bưng. Buồn thúng bán mẹt. Vất vả hai sương một nắng. Khi con cái đến tuổi lập gia đình thì các bậc làm cha mẹ, thường phải lo toan mọi bề. Họ bỏ tiền ra lo đám cưới cho con cái. Thường thì tiền mừng đám cưới rất ít, không đủ chi phí, gia đình phải bù thêm.

Còn ở Mỹ các cụ đã có tiền già, đau ốm bệnh tật có Medicaid, chính phủ trả tiền. Các cụ thường chỉ ở nhà coi chừng cháu nội, cháu ngoại hay coi con cháu hàng xóm. Nếu muốn đi đâu thì có sẵn xe hơi tại nhà, không phải đội mưa, đội nắng. Tiền già tạm đủ chi dùng, nếu cần chi món khác thì con cái chi ra như mừng đám cưới, góp chùa, góp nhà thờ hay đi chơi qua các tiểu bang, hay về Việt Nam thăm quê nhà. Con cái họ đến tuổi lập gia đình, thì các cô cậu tự biết lo cả, cha mẹ chỉ giúp, hay mừng chút quà cưới. Thường đám cưới ở Mỹ sau tiệc thì tiền mừng từ đủ tới dư.

Cha mẹ khi tuổi già yếu không làm được việc gì lại có người tới tận nhà săn sóc, nấu ăn giặt giũ quét dọn nhà cửa sạch sẽ, mà do chính phủ trả tiền lương cho người giúp việc đó. Ngoài giờ dòm chừng cháu, ông bà cha mẹ già lại có thì giờ đi sinh hoạt hội cao niên miễn phí ẩm thực vui vẻ, thoải mái. Họ có những bác sĩ, và y tá săn sóc sức khỏe, còn có luật sư cố vấn quyền lợi, vân... vân ...

Như vậy “Ai đã có, lại được cho thêm, ai không có, ngay cả cái đang có, cũng sẽ bị lấy mất.” (cao xanh)

Đó là tùy theo cách khéo cư xử với mọi người. Mới nghe qua tưởng là tạo hóa bất công, nhưng thật ra là có lý do khiến người ta phải suy gẫm - như mây khi hợp khi tan, ngày và đêm, trăng khi tròn, khi khuyết, khi đầy khi vơi. Trời khi gió khi mưa cần cho sự sống. Đang khi đi ngoài trời nắng, nóng nực, gập cây to bóng mát, gió thổi, nhiệt độ trong người giảm xuống để chịu. Mưa xuống cần cho rau trái, cây cỏ, như người và vật cần nước uống mới sống nổi. Một năm có bốn mùa, khi nóng khi mát, đó là định luật của Trời đất, giống như con người trong gia đình và ngoài xã hội, có nhiều ý kiến khác nhau mới rút ra những bài học kinh nghiệm tốt đẹp, đó là tranh luận của tuổi trẻ. Người ta khi về già nghĩ hưu nên ít và chạm thực tế, phần tuổi già mệt mỏi như mùa thu, mùa đông dịu mát, mong cho sóng yên biển lặng, tàu sắp cập bến bờ. Trồng cây có ngày ăn trái, cải ra hoa, cà trở nụ, nên người ta luôn nhớ ơn Trời đất cho nắng gió mưa, không khí, rừng núi sông biển, cây cối rau trái, hoa cỏ, gia cầm gia súc, tôm cua cá. Tôm cua cá bơi lội chỗ nào có nước đều là nhà, ong bướm nhớn như bay lượn chỗ nào có vườn hoa cây cảnh đều là chốn nương thân. Tạo hoá sinh ra chúng như vậy, nên cứ thế mà sống, không suy nghĩ gì. Con người cũng vậy chỗ nào có không khí, có nước người ta cứ thế mà sống. Con cua ở ruộng ở đồng ở sông gọi là cua đồng. Song ở biển gọi là cua bể, tôm tép là ở sông, ở biển gọi là tôm hùm - những hải sản vì to lớn nên ở biển rộng lớn mới đủ diện tích và thể tích bơi lội vẫy vùng. Con người cũng vậy, ai ở nhà lá tại thôn quê, chung quanh có nhiều vườn cây cối mát mẻ nên đâu có cần máy lạnh, chỉ nhà gạch ở thành thị kín đáo mới cần máy lạnh, đã có nhà gạch ở sanh trọng lại được cho thêm. Như tuổi già ở Mỹ được cho thêm hồi còn ở Việt Nam như cây cối đem trồng nơi đất đai màu mỡ, phì nhiêu thì ra trái nhiều và to lớn. Tạo hoá đã đặt con người ở địa vị lớn cỡ nào thì ngài cũng trang bị phương tiện, môi sinh, địa bàn lớn cỡ đó để dễ bề hoạt động, sinh sống, nếu nhỏ thì phương tiện nhỏ theo nhu cầu, nhưng dù nhỏ dù lớn nếu làm tròn bổn phận đều ích nước lợi nhà.

Các cụ trước ở Việt Nam đã được đi định cư ở Mỹ, lại được hưởng quyền lợi như các cụ người Mỹ đó là ơn phước từ bi gia hộ của Trời Phật hay ân sủng của Thiên Chúa ban xuống. Ơn phước hay ân sủng nếu đem ra phân phát, thì dòng nước khác sẽ chảy tới không bao giờ ngưng, nếu dừng lại, hay dòng nước đang chảy mà có vật

cản lại thì rác rến đổ xuống không có lối thoát tích tụ lâu ngày thành ra ô ứ hôi hám, tự nhiên mất đi nguồn nước trong sạch. Nên khi các cụ đi vãn cảnh chùa, hay đi lễ nhà thờ đều nhớ về các cụ ở Việt Nam trong tời kinh tiếng mõ, hay lời kinh cầu nguyện và gửi về Việt Nam những món quà đậm đà tình quê hương.

Như vậy vì vật chất và tâm hồn mở mang nên tuổi thọ các cụ được tăng thêm, như con tàu ra biển khơi, không còn là con thuyền nhỏ trên sông mà là con tàu lớn thì mới đảm đương nổi với sóng to gió cả. Tựa như người cha trong gia đình là người đầu tàu, là người đứng mũi chịu sào, thường những việc nặng nhọc đều do người cha đảm đương. Tạo hoá đã tạo ra họ có sức mạnh hơn phụ nữ, họ là những người đi tiên phong khai phá đất đai những người kế tục xây dựng đất nước ngày nay, các chủ sở chủ hãng, hoạt động cộng đồng, các hội đoàn thiện nguyện, bầu cử, ứng cử ... vân ... vân ... Người cha thường làm việc ngoài nhiều hơn việc nhà nên họ có thì giờ giao thiệp bạn bè, tham khảo sách báo nên kiến thức mở mang. Các bà mẹ ngoài việc buôn bán, làm ăn còn mang nặng đẻ đau, nuôi nấng con cái, đi chợ nấu ăn giặt giũ ... vân ... vân ... nên đâu còn thì giờ vì thế kiến thức, thường không bằng các ông. Tuy nhiên có những quý bà cũng ra gánh vác việc lớn ngoài xã hội thường là những bà không vướng bận gia đình, hay con cái họ đã trưởng thành. Ngày nay ở Mỹ người cha cũng đã thông cảm nỗi vất vả của các bà mẹ nên đã tiếp lo việc gia đình, mặc dầu các ông cũng bận lắm.

Father's Day là ngày có ý nghĩa để con cái nhớ ơn thân phụ là ngày vui nên cha mẹ càng tăng thêm tuổi thọ.

Tháng Sáu năm 2005
MATTHEW LÊ

Tập truyện Tâm Tình Cao Niên

Tuổi Già Quý Giá

Ai khi tặng quà, thì thường mua những món quà có giá trị lâu dài như tặng một chục trứng gà. Họ đem về cho gà ấp nở ra một bầy gà con rồi nuôi lớn, hay mua một con bò sữa cho ra sữa mỗi ngày, hoặc mua một cây cam, cây táo đem ra vườn trồng, khi lớn lên sẽ cho ra trái quanh năm. Nhưng ở trần gian, tặng thưởng quý giá của con người, là ai có ông bà cha mẹ sống được tới tuổi già. Họ có thời gian lâu dài chăm sóc con cháu, lo toàn mọi việc nhà cho con cháu ăn tâm đi học đi làm. Đó là về vật chất, còn về tâm linh và y học, thì ông bà cha mẹ, con cháu vì cùng chung máu huyết nên khi vui cùng vui, khi buồn cùng buồn, chia ngọt sẻ bùi lẫn đắng cay. Những trái tim nếu cùng một dòng máu như một khâu dây chuyền, thì hoà một nhịp đập, tiếp sức cho nhau nên con cháu thường mạnh khỏe, dễ làm ăn. Nói cho dễ hiểu là như con thuyền có nhiều người chèo chống không sợ gió táp mưa sa, như bầy chiên có chủ chăn thì không sợ sói lang, như lớp học có thầy dạy dỗ thì học viên có nhiều kiến thức để khôn lớn vào đời dễ dàng. Có ông bà cha mẹ già như có cây to bóng mát, như mái nhà che mưa nắng.

Ông bà cha mẹ khi già yếu không còn làm được việc gì nữa, con cháu phải phụng dưỡng tử tế để báo đáp công đức sinh thành vì các ngài đã cống hiến cả đời mình cho gia đình và cho xã hội. Các ngài dù là công nhân, thợ thuyền, thầy giáo, nhà buôn, bác sĩ, kỹ sư, đều là những người phục vụ tha nhân về vật chất lẫn tinh thần. Đến khi tuổi già, tuổi về chiều như cảnh hoàng hôn, mặt trời và vật đều nghỉ tay làm việc, chìm về tổ. Bên này trái đất là cảnh hoàng hôn, thì đồng thời bên kia trái đất bình minh sẽ ló rạng, xoá tan màn đêm đen tối. Mặt trời mọc, mở ra một ngày mới tươi sáng, chim luí lo ca hát, bướm ong bay lượn vườn hoa, như vậy nhờ có hoàng hôn nên chỗ kia mới có bình minh. Nhờ có tuổi già mới có tuổi trẻ, tre già măng mọc, nước chảy bèo trôi, non xanh nước biếc. Khi sinh hoạt hội già không phân biệt thân sơ, không phân biệt giai cấp, ai cũng như ai, tôn giáp hoà đồng, một lòng hướng thiện, từ bi hi xả, mến Chúa yêu người, thật là tuổi già thân thiện không gì vui bằng.

*Cha mẹ vui hưởng tuổi già.
Phước cho con cháu ở xa ở gần.*

Ai có lòng hiếu kính tổ tiên, ông bà cha mẹ ấy là bậc chân tu. Mà tổ tiên đầu tiên nhất chính là Đấng Tạo Hoá, có người gọi là Ông Trời. Ở Việt Nam nhiều người thường đặt bàn Ông Thiên ở ngoài trời trước sân nhà để thờ phượng. Người có đạo thờ phượng Đấng Tạo Hoá ở nhà thờ thì tạ ơn Thiên Chúa. Các cụ nay đã tuổi già bóng xế thường chỉ nhớ về tích cũ chuyện xưa, còn hiện tại thì các cụ không nhận định được nhiều vì trí óc không còn sáng suốt minh mẫn lắm, như cỗ xe chạy lâu ngày nay đã hao moon. Các con cháu có nói gì thì nói ngắn gọn đơn sơ thì các cụ mới hiểu nổi. Con cháu các cụ là những người Việt Nam, được định cư ở Mỹ, một đất nước tự do, nhân quyền, là những người ăn no mặc ấm. Họ cảm thấy mình hạnh phúc hơn nhiều, người ở các nước chậm tiến nên hay có lòng tử thiện, chia sẻ ơn phước hay ân sung để giúp đỡ những người kém may mắn hay đáp ứng nhu cầu của mọi người.

Ví như con tàu lớn chở đầy hàng hoá và lương thực, nếu quá tải, khi sóng to gió lớn dễ bị chìm tàu. Nếu đem san bớt ra con thuyền nhỏ, thì an toàn vô bờ, vì con thuyền nhỏ (ví như người nghèo khổ), đã quá nhẹ, mà lại không có gì để chở, cũng dễ dàng bị lật trong cơn bão. Như vậy, con tàu lớn vừa cứu mình mà vừa con thuyền nhỏ. Ơn phước trao ra giống như trời mưa to gió lớn, nước tràn đầy vùng đất. Vùng đất cao phải chảy xuống chỗ trũng rồi chảy ra sông ra biển thì mọi nơi đều an toàn, nếu không chảy vào chỗ trũng, hay không có chỗ trũng để chảy vào, nước mưa lớn lâu ngày sẽ ngập lụt. Cũng như vậy, người giàu giúp người nghèo và người nghèo lại giúp người giàu, chỗ có cho chỗ không có.

Con cháu các cụ có người ở gần, có người ở xa, mỗi người mỗi hoàn cảnh không ai giống ai. Mỗi khi con cháu đi xa về gần thì có khi mừng rỡ, có khi ghen ngào. Để giải khuây nỗi ưu tư các cụ có hội già để lui tới hàng ngày, lấp đầy khoảng trống vắng, cô đơn.

Matthew Lê

Tập truyện Tâm Tình Cao Niên

Cùng Nhau Xây Dựng

Để kỷ niệm ngày July 4th, là ngày nước Mỹ lập bản Tuyên Ngôn Tự Do Nhân Quyền, là ngày Hợp Chúng Quốc Hoa Kỳ nhớ ơn các bậc tiền nhân đã có công khai phá đất đai, mở mang xây dựng đất nước Hoa Kỳ là một cường quốc như ngày nay. “Uống nước nhớ nguồn.” “Ăn quả nhớ kẻ trồng cây.” Nên mọi dân tộc tại đây, ai ai cũng làm bổn phận công dân là kế tục xây dựng sự nghiệp tiền nhân để lại cho thế hệ ngày nay và mai sau. “Ăn cây nào rào cây nấy.” Riêng người Mỹ gốc Việt không những góp phần xây dựng Việt Nam quê hương nhà tự do hạnh phúc, như thân cây trồng tại Mỹ nhưng cành và hoa trái của nó tỏa rộng vươn dài tới Việt Nam.

Nhìn bụi bay biết có gió. Nhìn mây đen biết sắp có mưa. Nơi nào có bụi tre bụi trúc là biết nơi đó có người Việt Nam sinh sống. Nơi có cờ vàng ba sọc đỏ tung gió, sau chương trình H.O. bảo lãnh, sau những con tàu vượt biên gọi là thuyền nhân (boat people), người Việt sinh sống rải rác khắp nơi trên thế giới như men dấy trong bột. Sinh trưởng ngày càng đông. Sinh ra hoặc lớn lên ở đất nước nào, tự nhiên nói tiếng nước đó, như một phép lạ đã diễn ra cho các tông đồ xưa kia nói tiếng lạ khi đi rao giảng tin mừng, thì ngày nay cũng diễn ra cho người Việt hải ngoại, lan rộng khắp vùng trời, thật là nhiệm màu khiến các nước trên thế giới chú ý.

Các cụ già khi đi lễ nhà hay thờ hay khi lên chùa thường kể cho nhau nghe, hoặc là sự tích xưa kia Thái Tử Tất Đạt Đa từ bỏ ngai vàng điện ngọc, vợ đẹp con khôn, xuất gia tu thành chánh quả đắc đạo dưới cội bồ đề tựa như lời Thánh nhân ghi chép “Phàm ai bỏ nhà cửa, anh em, chị em, cha mẹ con cái hay ruộng đất vì danh Thầy thì sẽ được gấp bội và còn được sống đời đời”.

Lời Phật dạy *“Chúng sanh hãy tự mình thấp xuống mà đi”*.

Lời Chúa là ngọn nến cho chân tôi cho đường lối tôi, tay không phải cầm đuốc.

Những người sống đời sống tu trì, không vướng bận gia đình, tâm hồn thanh thản, không bon chen lợi danh, không phải chạt vật vì cơm áo, ra đời với hai bàn trắng, khi ra về cũng trắng tay, của cải để lại thế gian ấy là công đức vô lượng, từ bi hỉ xả, bác ái tông đồ.

Các cụ nay tuổi già không còn đi làm việc như xưa, của cải tiền bạc bây giờ tuy không có nhiều như tuổi trẻ, song vẫn nhớ về quê hương Việt Nam bằng những món quà tình nghĩa đồng bào “Một miếng khi đói bằng gói khi no”. Cây nhỏ thì tưới ít nước, cây lớn thì tưới nhiều, vì cây nhỏ mà tưới nhiều quá sẽ bị úng nước Tùy theo khả năng của mỗi người, tùy theo nhu cầu mà cung cấp. Nhà đi làm gần thì cho xe đạp. Nhà hơi xa thì cho xe Honda. Nhà quá xa thì cho xe hơi. Nhà trong ngõ hẹp mà cho xe hơi thì đâu có chỗ đậu. Nếu có ít tặng ít, có nhiều tặng nhiều. Nhiều giọt nước tạo thành đại dương, nhiều hạt cát tạo ra sa mạc.

Ai đi đường thường mang theo hành lý, xách tay. Nhưng hành trang vào đời không thể thiếu đó là tình thương. Cha mẹ dù trời mưa trời nắng cũng vất vả đi làm việc kiếm tiền nuôi con ăn học khôn lớn. Dù khi mạnh khỏe hay khi ốm đau vẫn săn sóc tử tế chu đáo, đó là tình thương gia đình. Còn những người không phải là gia đình mà họ vẫn giúp đỡ đó là tình thương cao cả hơn nữa. Tình thương như dòng nước chảy qua đồng cỏ, như đồng ruộng được tát nước nên xanh tươi, như con đò chở khách, như bóng đêm có trăng rằm, như trái đất đón ánh mặt trời buổi bình minh. Tình thương không phân biệt tôn giáo, tuổi tác, thân hay sơ, không kể đêm hay ngày. Ban ngày con cò, con vạc không dám đi kiếm ăn vì nó sợ đại bàng, chim ó, hay những loài chim to lớn và lạnh lẽo khác, nên nó thường đi ăn đêm. Khi trời tối, cá tôm đâu thấy đường bơi lội, ở yên nên cò dễ đánh bắt. Ở hoàn cảnh nào thì theo đó mà sinh sống. Tàu đò thì phải chạy trên sông để chở hành khách và hàng hóa. Tuổi già thì có Hội Cao Niên lấp đầy khoảng trống vắng quanh hiu để khi con cháu bận đi học đi làm, quên đi âu lo phiền muộn về tuổi già sức yếu, êm ả như mặt nước hồ thu, như cánh diều no gió. Nơi đây là niềm an ủi tinh thần và

vật chất, như đêm đầy trăng sao, khi rảnh rỗi thì làm việc nhẹ nhàng như coi cháu, làm vườn coi như thể dục dưỡng sinh. Con công hay múa, con cá luôn bơi lội, con nhỏ hay chạy nhảy thì mới khỏe mạnh. Chiếc xe đậu một chỗ lâu ngày không sử dụng cũng rỉ sét hư hao. Con người hằng ngày đi ra ngoài nắng gió, đi sinh hoạt hội đoàn, nếu cứ ở trong nhà hoài, lâu ngày sẽ như cây gỗ mục. Con nhện quanh quẩn nơi bếp nên đen thui vì khói. Con ruồi, con muỗi ở nơi rác rến nên dơ dáy. Con người gặp khi thiên thời địa lợi thì nhân hòa. Nước ở trong cái chai hình gì thì hình đó - như chai hình bầu, trái bí, bình cổ cong. Hội Cao Niên chẳng khác bình nước ở trong chai, khi tròn khi dẹp, không thể hoạt động mạnh mẽ như các hội đoàn khác được mà phải tùy từng lúc - vì đã là hội cao niên thì thường là ông già bà lão, tuổi già sức yếu, có khi còn mất mớ chân chậm, cần sự giúp sức của hội đoàn khác, việc nhà việc công cũng lăm nể đa đoan. Có cụ còn phải chăm sóc mẹ già, cháu nội cháu ngoại, nào khi đón con cháu về gần, có khi lại đi thăm con ở các tiểu bang khác, làm công quả ở các hội dòng, nhà thờ, có cụ lại công quả nhà chùa, nấu cơm chay thụ trai đúng Ngọ, khi thì cầu siêu cầu ăn, đám giỗ, đám cưới v.v... Vậy mà vẫn sắp xếp thì giờ đi sinh hoạt hội già là điều rất vui mừng, lại còn tham gia công tác thiện nguyện cho hội, nên các hội viên rất thông cảm lẫn nhau, cùng cầu nguyện cho nhau luôn có sức khỏe, có thì giờ đến với hội.

“Lạy Trời mưa thuận gió hòa cho cây xanh lá cho hoa tươi màu.”

Trăng còn khi tròn khi khuyết, nước khi nước lớn nước ròng, trời khi nắng khi mưa, tuổi già khi khỏe mạnh khi ốm đau, khi trời trở gió nào ai biết trước, nên khi nhiệm vụ có chệnh mảng, sơ sót thì cũng thật là ngoài ý muốn.

Nếu quý vị nào cảm thấy đang khi mình còn có lúc có sức khỏe vui lòng cùng nhau xây dựng để Hội được bền vững ...

*“Một cây làm chẳng nên non.
Ba cây chụm lại nên hòn núi cao.”*

July 2005

Tập truyện Tâm Tình Cao Niên

Ngày Qua Mau

Lễ Vu Lan là ngày kỷ niệm con cái báo hiếu cha mẹ. Các gia đình Việt Nam hay đến chùa vào ngày rằm tháng Bảy âm lịch thường tổ chức cúng cơm chay cho các tổ tiên ông bà, cha mẹ đã qua đời, các cô hồn gọi là xá tội vong nhân. Ngày nay nhiều người thường phát quà cho người nghèo và đãi cơm chay miễn phí cho mọi người. Trong khi dự lễ con cái thường cài bông hồng đỏ lên áo nếu là con mẹ. Họ cài bông hồng trắng nếu là mất mẹ để gọi là tưởng nhớ công đức sanh thành của cha mẹ dù là các ngài còn sống hay đã qua đời. Đó là tại các chùa, còn ở nhà thờ thì đạo Đức Chúa Trời có mười điều răn, thì điều răn thứ bốn là “*Thảo kính cha mẹ*”.

Đa số mọi người đều tin là con người có linh hồn, sau khi qua đời tuy thể xác đã trở về cát bụi, nhưng linh hồn vẫn còn sống mãi, vì thế họ mới cúng lễ và cầu nguyện, vì tin như thế nên ai ai khi còn sống ở trần gian cũng cố gắng ăn ở ngay lành, tu nhân tích đức, bác ái tông đồ, cầu trời khẩn phật, thờ phượng Thiên Chúa. Thân xác con người nhờ đồ ăn thức uống và môi trường sống mà lớn lên từng ngày, linh hồn chính là tinh hoa của thân xác, khi con người qua đời thì tinh hoa đó sẽ rời khỏi thân xác. Người ta sống không bằng thể xác mà còn sống bằng tâm linh, như tàu bè qua lại trên biển ban đêm nhờ có ngọn hải đăng soi đường. Hai con mắt con chim cú nhìn rõ trong đêm để đi kiếm ăn. Con mèo trong bóng đêm rình mồi nhờ hai con mắt như hai ngọn đèn. Người ta nhờ có ban đêm mà được nghỉ ngơi, như vậy ngày và đêm mà đều cần thiết cho người và loài vật. Con người tìm về cội nguồn thờ phượng đấng Tạo Hóa là con người mạnh về tâm linh, thể xác nhờ đó mạnh theo, đó là người có đức tin, tin là con người sau đời này là sự sống đời đời, sự sống vĩnh cửu. Trời nắng, trời mưa, nước sông nước biển không bao giờ cạn, cây cối hoa màu cứ đời đời đơm bông kết trái.

Khi người ta vận động, khi đi bộ lâu hay tập thể dục thể thao, hơi nước trong người thoát ra, đổ mồ hôi làm cho cơ thể mệt vì thiếu nước nên phải tìm nước uống giải khát. Linh hồn cũng vậy khi vận chuyển cũng xanh xao hao gầy cần đức tin là đồ ăn thức uống thì linh hồn mới mạnh mẽ, vui tươi. Người không có đức tin khi gặp khó khăn thường buồn phiền chán nản. Đức tin thường biểu lộ ra bằng hành động cụ thể. Người thì cầu trời khấn Phật, ăn chay ngày rằm, ba mươi, mừng một âm lịch, từ bi hỉ xả, tụng kinh gõ mõ công quả công đức vô lượng hải hà. Người thì thờ phượng Đức Chúa Trời, thờ phượng Thiên Chúa Ba Ngôi, làm việc bác ái tông đồ, rao giảng tin mừng ơn cứu độ, lần chuỗi mân côi cầu nguyện, ăn năn sám hối, ăn chay vào các ngày thứ sáu là ngày Chúa Giêsu chịu nạn trên cây thập giá, mến Chúa yêu người, phục vụ tha nhân. Các bậc tổ tiên ông bà xưa kia thì hay lập đàn ngoài trời cúng lễ.

*“Cầu Trời mưa xuống,
lấy nước tôi uống,
lấy ruộng tôi cày,*

*Ai ơi bưng bát cơm đầy.
Dẻo thơm một hạt,
Đắng cay muôn phần.”*

Chỉ công lao khó nhọc của nhà nông dầm mưa dãi nắng, có người vất vả lắm mới đủ miếng cơm manh áo. Có người làm việc nhẹ nhàng mà lại dư ăn dư mặc, ấy là bởi xã hội nào cũng có người giàu, người nghèo, nếu ai ai cũng bác học, bác sĩ thì ai người làm việc chân tay, như thợ thuyền sản xuất ra đồ tiêu dùng, đồ ăn thức uống cho xã hội, ai người chịu đĩ rác, quét đường. Ngày nay cũng nhờ khoa học nghiên cứu tiến bộ nên người ta phần lớn chậm, cần sự giúp sức của hội đoàn khác, việc nhà việc công cũng lắm nỗi đa đoan. Có cụ còn phải chăm sóc mẹ già, cháu nội cháu ngoại, nào khi đón con cháu về gần, có khi lại đi thăm con ở các tiểu bang khác, làm công quả ở các hội dòng, nhà thờ, có cụ lại công quả nhà chùa,

nấu cơm chay thụ trai đúng Ngọ, khi thì cầu siêu cầu ăn, đám giỗ, đám cưới v.v...

Làm việc bằng máy móc nên cũng đỡ cực nhọc. Người nghèo ví như trái ớt trái chanh, hạt muối hạt tiêu, tuy nó nhỏ bé và rẻ tiền hơn các loại trái cây khác, nhưng thiếu nó tô bún không ngon. Cá thì có cá thu cá chim cá lóc là thứ cá ngon và đắt tiền, nhưng cũng có cá cơm cá linh con tép con riu là thứ cá nhỏ và rẻ để cho người ít tiền mua. Con người cũng vậy, phải có người chịu lao động chân tay, chịu làm thuê làm mướn thì người giàu mới kinh doanh mở mang hãng xưởng, vậy người giàu hay nghèo đều là ân nhân của xã hội. Người nghèo là nơi để người giàu nhờ đó mà tu nhân tích phúc. Tạo hóa an bài như vậy để giúp đỡ lẫn nhau, như muốn chuyên chở cá tôm, cây trái từ làng mạc ra tàu lớn để đem đến các thành phố thì phải nhờ những con đò nhỏ, chừ tàu lớn đâu thể vào kinh rạch được. Con cá con tôm bơi lội từ làng này qua làng khác mà nó còn không hay vì chung quanh nó đâu đâu cũng toàn là nước. Con người cũng xuôi theo dòng đời, dù đời này hay đời sau do Tạo hóa an bài, dòng đời đôi khi cũng gặp mưa bão thì tìm nơi ẩn núp, chỗ ẩn núp là lòng ăn năn sám hối, từ bỏ tội lỗi để linh hồn được cứu rỗi. Dù là trẻ thơ nhưng nó cũng mang dòng máu của cha mẹ nó, như cha mẹ, rượu chè, cờ bạc hút xách, sì ke ma túy, hay không là những thứ đó thì cũng là hỉ nộ ái ố, nóng giận ghen ghét ích kỷ v.v... mấy ai mà không có một ít, từ khi sinh ra và đến khi lớn lên.

Các cụ già xưa và nay thường ăn chay cầu nguyện nhiều hơn hồi còn trẻ phải bận lo gia đình con cái lúc đó chúng còn nhỏ, kinh qua nhiều gian nan thử thách, nhiều gian khổ. Ra đời với hai bàn tay trắng, đến khi ra về cũng trắng đôi tay, chỉ có thành tâm hướng thiện là tồn tại muôn đời, phục vụ xã hội “Yêu mến tha nhân, yêu người người lân cận như chính mình”. Người lân cận gần nhất là những người trong gia đình, họ hàng bà con, sau đến lối xóm bạn bè. Để tỏ tình yêu đó, người ta có thể trao tặng tiền bạc, của cải, đồ ăn thức uống v...v.. cho nhau. Nhưng mấy ai làm được như vậy quả là vị thần tiên hay bậc hiền nhân. Mỗi ngày qua mau ai làm được việc gì tốt thì họ cố gắng làm, bởi khi nhìn lại tuổi đời, dù người giàu hay nghèo, trí thức hay lao động, chẳng mấy chốc mái đầu cũng đều điểm pha màu tuyết sương, vì thế ngoài những lúc làm việc nhẹ nhàng của gia đình,

các cụ thường lui tới Hội Cao Niên chuyện trò trao đổi kinh nghiệm những năm tháng qua để truyền lại cho con cháu mai sau trong tình đồng hương là niềm an ủi tuổi già, xóa tan những phiền muộn âu lo, làm cho hội quán khởi sắc, những ngày vui đó không qua mau mà in đậm trong tâm tư mỗi người. Các cụ ở đó con cháu an tâm đi học đi làm, vừa ích lợi cho mình mà giúp cho mọi người - mọi bật. Sau cơn mưa trời lại sáng. Người ta ra khỏi nhà đi sinh hoạt như con đò vừa cập bến mọi người lên bờ, như học trò tan trường, như buổi bình minh. Các cụ sau một đêm ngủ nghỉ ra ngoài vận động cho máu huyết lưu thông tinh thần tỉnh táo, hít thở không khí trong lành ban mai, thả bộ trong vườn hoa, cây kiểng còn nghe vang vọng tiếng thơ của mùa vu lan báo hiếu đầu đây:

*Dù cho vật đổi sao dời,
Thì ta vẫn nhớ những thời gian qua.
Đến nay cha mẹ đã già,
Nuôi con khôn lớn đậm đà tình thương.*

Matthew Lê
Tháng 8, năm 2005

Nguồn: Tạp chí " Nguyệt San Tâm Tình Cao Niên" của Hội Cao Niên
Đông Nam Houston
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 23/11/2009 12:07:06 CH